

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 380/21
2.9.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Радмиле Радић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и др Драгице Попеску, чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиоца-противтуженог АА из ..., Улица ... број ..., стан ..., кога заступа пуномоћник Милан Белић, адвокат из Београда, Улица маглајска број 27 П.П.125, против тужене-противтужиље ББ из ..., Улица ..., коју заступа пуномоћник Даница Грубишић, адвокат из Београда, Улица Мутапова број 61, ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о жалби тужиоца-противтуженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П2 1667/19 од 3.3.2021. године, у седници већа одржаној дана 2.9.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца-противтуженог, као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П2 1667/19 од 3.3.2021. године у ставу првом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца-противтуженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим одбија се тужбени захтев тужиоца-противтуженог АА из ..., којим је тражио да се обавезе да на име свог доприноса за издржавање ћерке, тужене-противтужиље ББ, плаћа месечно износ од 12.000,00 динара, почев од 3.10.2019. године, као дана подношења тужбе, па убудуће, док за то постоје услови, сваког петог до петнаестог у месецу за текући месец на текући рачун тужене-противтужиље, као неоснован. Ставом другим изреке одбија се противтужбени захтев тужене-противтужиље ББ из ..., којим је тражила да се измени пресуда Првог основног

суда у Београду П2 53/16 од 26.12.2016. године у ставу првом изреке, те да се обавезе тужилац-противтужени АА из ... да на име свог дела доприноса за издржавање тужене-противтужиле ББ плаћа месечно новчани износ од 40.000,00 динара и то сваког првог до десетог у месецу, почев од дана подношења тужбе, па убудуће, док за то постоје законски услови или ова пресуда не буде измењена правноснажном судском одлуком и то уплатом на рачун тужене-противтужиле, као неоснован. Ставом трећим одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужилац-противтужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у ставу првом и трећем изреке из свих разлога предвиђених одредбом чл.373 став 1 Закона о парничном поступку. Жалбене разлоге је образложио и жалбени предлог изнео.

Испитујући првостепену пресуду у границама законских овлашћења предвиђених одредбом чл. 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 72/11, 49/13-одлука Уставног суда, 74/13-одлука Уставног суда, 55/14, 87/18 и 18/20) које се примењују на основу одредбе члана 202 Породичног закона, Апелациони суд у Београду оцењује да је жалба тужиоца неоснована.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене чланом 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, због којих би се побијана пресуда морала укинути. Побијана пресуда садржи и потпуне и јасне разлоге о свим важним чињеницама које не противрече садржини доказа у списима, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи жалбе тужиоца о почињеној битној повреди одредаба парничног поступка из чл. 374 став 2 тачка 12.

У спроведеном доказном поступку, ради измене одлуке о издржавању, првостепени суд је утврдио да су се у време доношења побијане пресуде у односу на претходну судску одлуку којом је утврђена висина доприноса за издржавање на страни дужника издржавања, овде тужиоца-противтуженог, промениле околности на страни повериоца издржавања, тужене-противтужиле, тако што је протекло више од пет година од доношења претходне одлуке, када је имала 17 година и била студент Факултета за физичку културу и менаџмент у спорту на Универзитету "ГГ", где је школарина износила 1.100 евра, док су уџбеници били бесплатни, а да је у време доношења побијане пресуде тужена-противтужила старе 22 године, редован студент четврте године ДД, који се финансира из буџета, те за потребе којег тужена-противтужила издваја 100.000,00 динара годишње за уџбенике (редовну и препоручену литературу). Према утврђењу првостепеног суда у време доношења претходне одлуке (децембар 2016. године), тада малолетна тужена-противтужила, се још увек бавила активно тенисом, због чега је имала посебне трошкове на име тренинга, годишње чланарине у Међународној тениској федерацији, учешћа на турнирима, трошкове на име протеинске исхране, опреме за спорт, а да се у време доношења побијане пресуде тужена-противтужила не бави више активно тенисом, те да због очувања коштано-зглобног мишића практикује индивидуалне тренинге који месечно коштају 17.500,00 динара, да као редовни студент Медицинског факултета, са целодневним обавезама, има трошкове исхране од 25.000,00 динара, као и трошкове додатне опреме за потребе факултета на име куповине два мантила, две униформе, клонпи, хирушких рукавица,

маски, што на годишњем нивоу износи око 47.000,00 динара. Тужена-противтужиља похађа и курс медицинског Енглеског језика у школи “ЂЂ”, који користи ради праћења стручне литературе, што на годишњем нивоу износи 1.260 евра. Према утврђењу првостепеног суда, околности на страни тужене-противтужиље, који су од значаја за одређивање висине обавезе издржавања дужника издржавања су се повећале, не само зато што је тужена-противтужиља сада старија, већ и што има повећане потребе на име исхране, одеће, обуће, те школовања и других друштвених потреба у складу са узрастом.

Што се околности на страни тужиоца-противтуженог тиче, првостепени суд је утврдио да је у време доношења претходне одлуке тужилац-противтужени био стар 59 година и запослен у Високој школи академских студија “ЕЕ”, са евидентираном минималном зарадом од 21.496,00 динара, а да у тренутку доношења побијане пресуде има 64 године и да је и даље запослен на истом радном месту са оствареном зарадом у износу од 30.347,00 динара, те да је проценио да су се околности од значаја за висину обавезе издржавања на страни тужиоца-противтуженог измениле само у погледу старости тужиоца, односно да нису од значаја за измену висине његове обавезе. Ценећи појединачно наведене висине износа на име редовних животних и образовних и културних потреба повериоца издржавања, овде тужене-противтужиље, првостепени суд је утврдио да су укупни месечни трошкови тужене-противтужиље у износу од 118.240,00 динара те да, уважавајући могућности тужиоца-противтуженог, као дужника издржавања, који је евидентиран као запослен у Високој школи академских студија “ЕЕ” у ..., са постојећим потенцијалима, могућностима за стицање додатне зараде, као члан Одбора за економске науке при САНУ, као потенцијални бизнис консултант, писац уџбеника и научних радова, са звањем професора високе школе, у обавези да оствари законите приходе којима се у разумној мери подмирују потребе тужене-противтужиље, те имајући у виду да је тужилац-противтужени до сада редовно измиривао законску обавезу и доприносио издржавању тужене у износу од 30.000,00 динара, да истовремено плаћа закуп стана од 250 евра месечно, да му је за сопствену исхрану неопходан износ од 10.000,00 динара, (које околности нису битно различите од времена доношења раније пресуде) то је првостепени суд става да примања тужиоца у првостепеном поступку и нису реално исказана, због чега је извео закључак да је тужилац-противтужени у могућности да и у будућности доприноси издржавању тужене-противтужиље у истом износу и да исти не представља очигледну неправду за тужиоца. При томе је суд ценио и чињеницу да је тужилац-противтужени бестеретним правним послом уступио својој сестри половину наслеђене непокретности, као и да не наплаћује коришћење свог имена за потребе “ЖЖ”, где је према сопственој тврдњи само формално означен као бизнис консултант, у циљу побољшања свог материјалног положаја то требало да чини. Оцена је првостепеног суда да имовинске прилике и материјалне могућности тужиоца дозвољавају да доприноси издржавању сада пунолетног детета на редовном школовању, иначе изузетног студента ДД са просеком у досадашњем току студирања од 9,58, јер њено издржавање не подразумева само обезбеђење средстава за исхрану, одевање и становање, већ обезбеђење социјалних и образовних потреба детета, односно старање родитеља о школовању, стручном усавршавању и образовању пунолетне деце у мери у којој им по редовном току ствари омогућавају животне и материјалне прилике, при томе је суд узео у обзир и минималну суму издржавања која је у време доношења побијане пресуде износила 27.046,00 динара, па је у конкретном случају нашао да нема

места ни повећању, ни смањењу износа утврђене висине издржавања од 30.000,00 динара на терет дужника издржавања утврђеног ранијом пресудом, наводећи да је минимална сума издржавања оријентационо мерило, а не основица у односу на коју се одређује висина обавеза даваоца издржавања, јер се издржавање одређује првенствено према потребама повериоца и могућностима дужника. Тако је досуђени износ висине издржавања, тачније одлука о томе да је износ од 30.000,00 динара месечно на име обавезе издржавања и даље адекватан износ висине обавезе дужника издржавања према туженој-противтужиљи, виши од минималне суме издржавања, али представља мање од половине процењених потреба тужене-противтужиље, с обзиром на утврђено чињенично стање и животни стандард парничних странака, па је суд нашао да тужилац-противтужени има могућности да учествује у издржавању детета, тужене-противтужиље у до сада досуђеном износу без негативних последица за сопствену егзистенцију, те је износ за који је обавезан тужилац-противтужени утврђен сходно одредби чл.73 Породичног закона Републике Србије.

Истовремено, побијаном пресудом првостепени суд је ценио и учешће мајке тужене-противтужиље, која има 59 година, запослена је на ДД и у КЦ Србије са укупним месечним примањима од 213.000,00 динара, да нема законску обавезу издржавања других лица осим тужене, да није кредитно задужена, те је нашао да она свој део обавезе издржавања тужене-противтужиље испуњава и кроз живот у заједничком домаћинству, као и у новчаном износу. Утврђено је и то да тужена-противтужиља, као пунолетно лице, млада, здрава и радно способна у могућности је да и сама доприноси свом издржавању, што и чини ангажовањем преко Омладинске задруге, на основу чега је и остварила зараду од 3.593,76 динара, али и да јој обавезе на факултету не остављају много слободног простора за остваривање зараде. Тако је првостепени суд, имајући у виду процењене потребе тужене-противтужиље, као повериоца издржавања, те могућности тужиоца-противтуженог, као дужника издржавања, нашао да већ досуђени износ за допринос тужиоца-противтуженог издржавању тужене-противтужиље од 30.000,00 динара сразмеран основним трошковима живота тужене-противтужиље (уз допринос мајке и њен лични допринос) и реалним могућностима тужиоца АА с друге стране, односно да тај износ тужилац-противтужени може да обезбеди, а да при томе не угрози сопствену егзистенцију, при чему је имао у виду и да стандард повериоца издржавања треба да прати стандард дужника издржавања, због чега је донео одлуку као у ставу првом изреке пресуде у смислу одредбе чл.154 став 1, 160, 162 и 164 Породичног закона РС, али и да је оправдано да мајка у знатно већем износу од тужиоца-противтуженог доприноси издржавању заједничког детета, због чега је и одбијен противтужбени захтев применом истих законских одредби, као у ставу другом побијане пресуде. Овакву одлуку првостепеног суда, као правилну, у потпуности прихвата и овај суд.

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 53/2016 од 26.12.2016. године, обавезан је тужилац-противтужени да на име свог доприноса за издржавање тужене тада мал.ББ плаћа месечно износ од 30.000,00 динара, почев од 18.01.2016. године, као дана подношења тужбе, па убудуће док за то постоје законски услови или док се ова одлука не измени сваког првог до петнаестог у месецу за текући месец. Ова пресуда потврђена је пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 213/17 од 06.04.2017. године, а жалба тужиоца одбијена као неоснована и потврђена наведена пресуда Првог основног суда у Београду. Пресудом Врховног касационог суда Рев 2102/2017 од

27.09.2017.године одбијена је као неоснована ревизија тужиоца Слободана Котлице, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 213/17 од 06.04.2017. године. Ова ранија правноснажна пресуда суда, којом је утврђена висина обавезе издржавања на страни тужиоца-противтуженог заснована је на чињеницама да је дана 22.06.2015. године закључен споразум о престанку радног односа између запосленог проф.др АА и ЕЕ, закључно са 24.06.2015. године, да је тужилац-противтужени запослен као наставник економске групе предмета у ЖЖ почев од 01.11.2015. године са зарадом у износу од 21.496,00 динара, да се мајка малолетне ББ налази у радном односу на ЕЕ на радном месту ванредни професор и за месец децембар 2015. године остварила нето зарату у износу од 58.734,46 динара, а у 33 за исти период износ од 73.731,78 динара месечно, те да је тужилац-противтужени сувласник на стану који се налази у ... у .... улици број ..., који је стечен током трајања брака, али да у том стану не станује након прекида брачне заједнице, те да у њему живе тада малолетна тужена-противтужиља са мајком. Даље је заснована и на околности да је тужена, тамо, а овде тужена-противтужиља ББ у јуну 2016. године завршила гимназију, уписала Факултет за физичку културу и менаџмент у спорту Универзитета "ВВ", за годишњу школарину од 1.100 евра, да се активно бави тенисом, да се налази на ВТА листи, да тренинге плаћа 420 евра, да се такмичи на националним и интернационалним такмичењима, а да чланарину у Тениској федерацији плаћа 30 евра на годишњем нивоу, да плаћа учешће на тениским турнирима, чије се цене формирају у зависности од тога да ли се ради о домаћим или интернационалним турнирима и да се крећу између 500 и 1.500 евра, те да због активног бављења спортом има појачану протеинску исхрану, коју на месечном нивоу плаћа 25.000,00 динара, а да има још и трошкове месечне за куповину патика за тренинг у износу од 120 евра, поред чега има и трошкове одеће, обуће и џепаца, те је првостепени суд ранијом одлуком проценио потребе тада малолетне Бобе на износ од 52.000,00 динара месечно.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно логично и недвосмислено произлази из доказа у списима, које је првостепени суд правилно оценио у складу са одредбом чл.8 ЗПП-а, жалбом тужиоца-противтуженог утврђено чињенично стање без успеха се доводи у сумњу, а у њој нису наведене нове чињенице нити предлагани нови докази у смислу одредбе чл.372 став 1 ЗПП-а. Полазећи од овако правилно утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд закључио да нису испуњени услови из чл.164 Породичног закона, за снижење обавезе издржавања тужене-противтужиље, а све имајући у виду њене утврђене повећане потребе у односу на време раније донете пресуде, којом је утврђен износ издржавања у висини од 30.000,00 динара у погледу природе трошкова, као и идентичну имовинско-правну ситуацију дужника издржавања тужиоца-противтуженог у односу на раније донету пресуду којом му је одмерена висина обавезе издржавања на износ од 30.000,00 динара.

Одредбом чл.164 Породичног закона – ПЗ ("Службени гласник РС" број 18/2005, 72/2011, 6/2015), предвиђено је да се висина издржавања може смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука.

Неосновано се жалбом тужиоца-противтуженог оспорава потпуност и правилност утврђеног чињеничног стања, приказујући потребе примаоца издржавања

као повећане у односу на време и на чињенице на основу којих је донета претходна пресуда којом је установљена висина обавезе издржавања на страни дужника издржавања, овде тужиоца-противтуженог, а ово стога што јасно произлази да је раније донетом пресудом Првог основног суда у Београду П2 53/16 од 26.12.2016. године оваква висина обавезе издржавања на страни тужиоца-противтуженог установљена на основу чињенице да су тадашње потребе тада малолетне ББ процењене на износ од 52.000,00 динара месечно, док је побиијаном пресудом, правилном оценом доказа, установљено да су садашње потребе повериоца издржавања на месечном нивоу у висини од 118.240,00 динара, што је значајно повећање висине износа на име потреба повериоца издржавања, које су наступиле као потреба повећаних потреба тужене-противтужиље, као повериоца издржавања, као студента ЕЕ, како по основу основних животних, здравствених, тако и по основу потреба образовања и стручног усавршавања, те похађања курса Енглеског језика који је у уској вези са реализацијом образовног процеса из области медицине, а ради стицања знања из области медицине кроз радове објављене на енглеском језику.

Неосновано се жалбом тужиоца указује да су се од доношења претходне одлуке о висини доприноса издржавања до сада измениле околности на страни даваоца издржавања које би могле да буду критеријум који би одредио да се оваква обавеза висине издржавања има смањити на терет дужника издржавања. Ово, имајући у виду да је и у време доношења раније пресуде и у време доношења побиијане пресуде тужилац-противтужени лице које поседује високе стручне квалификације, по занимању економиста, поседује искуство и знање у својој струци, да је био професор на факултету, декан факултета, да је члан великог броја стручних институција, да је писао и објављивао стручне радове и уџбенике за факултете, што је све упутило првостепени суд на правилан закључак који у свему прихвата и овај суд да је дужник издржавања у могућности да се додатно радно ангажује и да преко износа евидентиране зараде у ЂЂ додатно оствари примања у домену интелектуалног рада.

Поред наведеног, првостепени суд је правилно оценио да тужени нема законску обавезу издржавања других лица те да је у обавези да се додатно радно ангажује уколико му тренутна редовна зарада не пружа могућност да редовно измирује своју обавезу према повериоцу издржавања. Имајући у виду да се ради о лицу које је радно способно, са пуном радном способношћу, које је у прилици да оствари средства додатним радом, како за сопствену егзистенцију, тако и за нужне потребе за издржавање повериоца издржавања, овде тужене-противтужиље и да омогући исти животни стандард који и сам ужива.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, другостепени суд је ценио и остале наводе жалбе које је тужилац-противтужени истицао у жалби, али их није посебно образлагао, сагласно одредби чл.396 став 1 ЗПП-а, јер не могу довести до другачије, за жалиоца повољније одлуке у овој парници.

Потврђена је као правилна и одлука о трошковима поступка јер је донета правилном применом одредбе чл.207 ПЗ.

На основу изложеног, Апелациони суд у Београду је одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио првостепену пресуду као у ставу првом изреке, применом

одредбе члана 390 ЗПП-а у вези са чл.202 ПЗ, док је одлука у ставу другом изреке донета је применом одредбе чл.165 став 1 у вези са одредбом чл.153 ЗПП-а и чл.202 Породичног закона, јер тужилац-противтужени није успео у поступку по жалби .

**Председник већа-судија
Радмила Радић , с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић